

Deze en enkele andere aspecten van de kaartbelettering zijn weliswaar wetenschappelijk onderzocht, maar helaas zelden door kartografen. Hoewel de bevindingen dus niet altijd onveranderd in de kartografie bruikbaar zijn, zijn er niettemin een aantal algemene principes in te vinden die als richtlijn te gebruiken zijn bij de beschrifting van kaarten.

Aantekeningen :

1. Erwin Raisz, General Cartography (New York en Londen, 1938), blz. 156. In de uitgave van 1948, blz. 133, in enigszins andere bewoordingen hetzelfde.
2. Vgl. Eckert-Greifendorff, Kartographie (Berlijn, 1939), blz. 26.
3. Vgl. Eckert-Greifendorff, Die Kartenwissenschaft, dl. I (1925), blz. 347, waar hij Peucker citeert: "het schrift behoort bij de kaart, zoals de spraak bij de mens".
4. J.G. Withycombe, Lettering on Maps, in: Geog. Jour., LXXIII (1929), blz. 429-446, i.h.b. blz. 432.
5. M.T. Monsen, Importance of Type in Lithography, in: The Lithographer's Manual (New York, 1940), blz. 72.
6. In "The Look of Maps", waaruit deze vertaling is, staan, zoals gezegd, drie essays over kaartlettering. Wij hopen in volgende Kaartbulletins de twee andere in nederlandse bewerking te kunnen opnemen.
7. C.H. Birdseye, Topographic Instructions, in: Geological Survey, Bull. 788 (Washington, Dept. of the Interior, 1928), blz. 332 en vlg.
8. Withycombe, Lettering on Maps; aant. 4 hierboven.
9. Raisz, Cartography; aant. 1 hierboven, blz. 156 en vlg. (uitgave 1948, blz. 133 en vlg.).
10. De National Geographic Society heeft haar eigen kaartschrift ontworpen. De fotografisch gezette namen worden op film gebracht, geplakt ...en het resultaat is een kaartlettering met het voorkomen van getekend schrift en de precisie van drukletters. Zie: Wellman Chamberlin, The Round World on Flat Paper (Washington, 1950).
(nederlandse vertaling van J.E. Romein).